

கவிஞரைச் சந்தித்தேன்

நவை எஸ். ஆறுமுகம்

அழகுப் பதிப்பகம், காரைக்குடி.

அழகு 42

ஜனவரி 1968

விலை 1 - 25

அழகு அச்சகம் — காரைக்குடி.

கவிஞரைச் சந்தித்தேன்

1. கடவுள் தந்த பொருளல்லவோ?

மூவண்ணச் சித்திரம் ஒன்று. பச்சிளங் குழவி ஒன்றை அண்ணல் காந்தியடிகள் முத்தமிடுவது போன்ற காட்சியைச் சித்தரித்த படம் அது. பார்க்கப் பார்க்கத் திகட்டவில்லை. அந்த ஒவியத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிற ஆர்வம் என்னுள் ஓடுகிறது. ஓடுகின்ற ஆசைத் தவிப்புக்கு எல்லை கட்ட முடியாதல்லவா? அதைப்போலவேதான், குழந்தைகளைப் பற்றிய இனிய ஆர்வத்துடிப்பும் என்வரை அடக்க முடியாததோர் உணர்வாகச் சுற்றுகிறது.

“குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்தில்!” என்பார்கள். மெய்தான். தெளிந்து, கண்டு சொன்ன தேனமுதக் கனி வாய்க்குச் சர்க்கரைதான் தூவ வேண்டும். மதலைகளைப் பார்ப்பதென்றால், தெய்வத்தைத் தரிசித்த இதய நிறைவு ஏற்படுகிறது. குழவி என்றதும், என் குழந்தை இதோ, ஊறும் நகைப்புடன், சொட்டும் எச்சிலுடன், நகைபுரிகிறது. இவன்தான் என் ஜீவன்; இவன்தான் எனக்கு உயிர். ஆண்டவன் நல்லவன். ஆண்டவனையே இவனிடம் தரிசிக்கிறேன்.

“மக்கள் தம் மழலைச் சொல் கேளாதவர்கள் தாம் குழல் இனிது என்றும் யாழ் இனிது என்றும் சொல்வார்கள்!” என்பது பொய்யாமொழி. உண்மைதான். “சிறு கை அளாவிய கூழ்” என்று பிறிதோரிடத்தில் பாடுகிறார் தெய்வப்புலவர். கூழின் சிறப்பைப் பேசும் இடத்தில், பச்சை மண்ணின் பிஞ்சுக்கரம் தீண்டிய கூழ் சுவை மிக்கது என்று உரைத்து, அதற்கு அனுசரணையாகக் குழந்தையை உணர்த்தி, கூழையும் உணர்த்தி, அதன் வாயிலாக, குழந்தையையும் கூழையும் உயர்த்திப் பேசுகின்றார். உவமை நயம்தான் கவிக்கு உயிர் முத்திரை இடுகிறது.

ஆங்கிலக் கவி வேர்ட்ஸ்வொர்த்தைப் பற்றி (Wordsworth) நீங்கள் விரிவாகக் கேள்விப்பட்டிருக்க வேண்டும். “Child is the miniature of man” என்று எழுதுகிறார். “மனிதனின் நுண்ணிய வடிவமே குழந்தை” என்பது அவர்தம் கருத்து. “இன்றையக் குழந்தைகளே நாட்டின் நாளையத் தலைவர்கள்,” என்று நேருஜியை உள்ளிட்ட அரும்பெருந் தலைவர்கள் அன்றாடம் பேசியும் எழுதியும் வந்திருக்கிறார்கள்!

சுற்றம் என்னும் ஒட்டுறவைத் தொடங்கி வைக்கும் முதற் புள்ளி குழந்தை. உறவும் சுற்றமும் இல்லையேல், அப்பால், வாழ்விற்குப் பொருள் ஏது? சுற்றமிழந்தோனின் பொருளுக்குப் பயன் ஏது? இந்தக் குறளை மீண்டும் படிக்கின்றீர்களா?

“ அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்
கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று.”

கரை இல்லாமல் இருக்கும் குளத்திலே வந்து
சேரும் தண்ணீர் எப்படி தங்கி நிற்காமல் வீணாகப்
போகுமோ, அதுமாதிரி, சுற்றமற்றவனிடத்தே
சேரும் வளமும் தங்காமல் வீணாகும்.

குழந்தையே வாழ்க்கையாகவும், வாழ்க்கையே
குழந்தையாகவும் ஊறி, ஊடுருவி நிற்கவல்ல
உலகத்தில் நாம் ஊடாடுகிறோம்; ஊடாட
வேண்டியவர்களாகிறோம்.

பாடிப்பாடி, நாத்தழும்பேறிய பாடல் இது:
“ பிள்ளைக் கனியமுதே-கண்ணம்மா
பேசும்பொற் சித்திரமே!....”

பாரதியைப்போல, சொற் சிக்கனத்துடன்,
ஆனால் பொருட்பெருக்குக் கொண்டு பாடிச்
தெளிந்தவர்கள் மிகக்குறைவு. “ மங்கையரா
பிறப்பதற்கு மாதவம் செய்திட வேண்டும்
அம்மா!” என்று பாடிய கவிமணியின் அமர
வாக்குக்கிடைத்த வம்சாவளிக் கொடிதான். இந்தக்
கண்ணம்மா!

என் வீட்டு ரேடியோவுக்கு வாய்விட்டுப் பாடத்
தெரிகிறது:

“ நீல்வண்ணக் கண்ணா, வாடா!”

இன்றையத் திரையுலகக் கவிஞர்களிலே மருதகாசி ஒருவர். தாயைக் கொண்டு கண்ணனைக் கூப்பிடவைத்து, முத்தம் கேட்கவும் செய்கிறார் அவர். பான்மையுள்ள பாங்கு. நீலவண்ணன் கடவுள். “ஆழிமழைக் கண்ணன்” என்று அவனைப் பாடவில்லையா திருப்பாவை? அவன் வழியே தடம் பரப்பி நடக்கிறான் மனிதக் குழந்தை கண்ணன்.

உடனே வேறொரு பாடலை என் நெஞ்சம் இசைக்கக் கேட்கிறேன்.

பெண் குழந்தை ஒன்று. ஏழை வீட்டுச் செல்வம் அது. அதற்குப் பிறந்த நாள் விழா நடக்கிறது. விழா நடப்பதோ ஆஸ்பத்திரிச் சூழலில். மருந்து நெடி நமக்குப் பொருட்டல்லவே!

“முத்தான முத்தல்லவோ!
முதிர்ந்து வந்த முத்தல்லவோ!
கட்டான மலரல்லவோ!
கடவுள் தந்த பொருளல்லவோ!...
சின்னஞ்சிறு சிறகு கொண்ட
சிங்காரச் சிட்டல்லவோ!
செம்மாதுளைப் பிளந்து
சிரித்து வரும் சிரிப்பல்லவோ!
மாவடுக் கண்ணல்லவோ!
மைனாவின் மொழியல்லவோ!
பூவின் மணமல்லவோ!

பொன் போன்ற உடலல்லவோ !
வாழாத மனிதரையும்
வாழவைக்கும் சேயல்லவோ !
பேசாத தெய்வத்தையும்
பேசவைக்கும் தாயல்லவோ !
தாழங் குடையல்லவோ !
தள்ளாடும் நடையல்லவோ !
மாலைப் பொழுதல்லவோ !
வண்டாடும் செண்டல்லவோ !....”

கவிஞர் கண்ணதாசனை ரசிப்பதற்கு மனம்
வேண்டும்; தெளிவு வேண்டும்; படிப்பும்
பக்குவமும் வேண்டும்.

நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் ?...

2. இன்னும் விளங்காத அதிசயம்!

உணர்ச்சிகளால் வாழ்பவன் கவிஞன். அவ்
வுணர்ச்சிகளை வாழ வைப்பது அவனது கவிகள்.

உலகத்தை உரைகல்லாக்குகிறான் கவிஞன்.
அவன் பாடும் பாக்கள், அவன் கைக்கொண்
டொழுகி வழிநடக்கும் அந்தக் 'காவிய மனத்' திற்கு
உரைகல்லாகிறது.

பாடுபவன் கவிஞன். அவனுக்குப் பிறிதொரு
விதியும் உண்டு.

பாடவைப்பவனும் கவிஞனே! ஆமாம்; பாட
வைப்பவனே கவிஞன்!

இயற்கை நமக்குத் தாய்வீட்டுச் சீர் போல.
உரிமையை உணர்கிறோம்; ஆனால், உறவை
ஒட்டச் செய்யும் பாவனை நமக்குக் கைகூடி
வளர்வது அரிது. அரிதான மனித வாழ்வில்
'அரிமாநோக்கு'க் கொண்டு வாழ்க்கையை உலக
உருண்டையில் வைத்துச் சுற்றிப் பார்க்கும் கலை
மனம் கொண்ட கவிஞனுக்கு எல்லாமே விளை
யாட்டுத்தான்: எல்லாமே . வின ய ந் தா ன் !
குழந்தையை எண்ணி, அதன் வழியே பெரிய
வர்களைக் கணிக்கவும், பெரியவர்களை ஆராய்ந்து

மழலைச் செல்வங்களை ரசிக்கவும் கூடிய 'திட்டமிட்ட கற்பனை கலந்த இனிய நுகர்வுடன் கூடிய பண்பாட்டு மனம்' கொண்டிலங்குகிறான் கவிஞன். அவன் ஒருவனுக்கேதான் இத்தகைய தனித்த - அல்லது விசித்திரமான குணம் உண்டு: அல்லது, இக்குண நலன் பிடிக்கும்.

சமுதாய வாழ்வு மட்டும் காவியக் கலைஞனுக்கு இருந்து விட்டால் போதுமா? போதாது.

அரசியல் ஞானமும் தேவைதான்.

“கவிஞன் இரண்டாவது அரசியல்வாதி,” என்கிறான் மாபெரும் புலவன் ஷெல்லி. (Poet Shelly)

இப்படிப்பட்ட கவிதைத் தேர்ச்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நம் கண்ணதாசனை எடை போடும் பொழுது, அவரது உடல் எடையைப் போலவே, அவர்கூடைய கவிதைகளின் எடையும், மேற்படி கவிகளின் தந்த எடையும் மிஞ்சித்தான் நிற்கின்றன.

கவிக்குப் புகழே எல்லையாக அமைகிறது. அந்த எல்லையை நிர்ணயிப்பதும் நிர்மாணிப்பதும் நாம் தானே?

மக்கள் இல்லையேல், “மக்கள் கவிஞன்” எங்ஙனம் இருக்க முடியும்? மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் ஒரு

முறை சொன்னார்கள்: “நான் விரும்பிப் படிப்பவர்களிலே முதல்வர் பாரதிதாசனார்: அடுத்தவர்கண்ணதாசன்!”

கவிஞனை கவிஞன்தான் புகழ்வான்: புகழ் முடியும்.

ஆனால் நம் அருமைத் தமிழ் மண்ணுக்கு வாய்த்திட்ட நற்பேறுகளில் இக்குணமும் ஒன்றென அமையவல்லது என்பதற்கு உதாரணம் சொல்லி விட்டார் பட்டுக்கோட்டைக் கவிஞர். அவரும் நானும் அடிக்கொருமுறை சந்திப்போம். பாடுவார்; ரசிப்பேன். “விதி எனும் குழந்தை விளையாடி விட்டது!...” என்று ஓர் அடி. ‘தங்கப்பதுமை’க் கெனப் பாப்புனைந்த நினைவு. அதுசமயம், அவர் மடியில் அவரது உயிர்ச் செல்வம் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. எச்சில் ஊறும் பாலமுதச் சிரிப்பு. அவர் முத்தம் ஈந்தார். எச்சிலில் எச்சில் ஊர்ந்தது. சிரித்தார்: சிரித்தேன். எச்சிற்றத்துவத்திற்கு வாய்த்திட்ட நடுநாயகத்தன்மையாக விளங்கிப் பொலிவு காட்டுவது குழந்தை.

விதியின் விளைவாகக் குழந்தை காட்சி தரும் பொழுது, இதே குழந்தையே விதியின் விளையாகவும் காட்சி தரக்கூடும் அல்லவா?

“குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்தே,” என்கிறோம். மெய்தான். இம்மொழியில்,

குழந்தையும் தெய்வமும் சரிநிகர் சமானமான வாய்ப்பைப் பெறமுடிகிறது. எனவேதான், “கடவுள் தந்த பொருளல்லவோ?...” என்று கண்ணதாசனால் துணிந்து பாட முடிகிறது— இன்றைய நிலையில்! ஆம்; சொந்த விருப்பு— வெறுப்புக்களைக் கடந்த நிலையிலும் நினைவிலுமே கவிதை கருக்கொண்டு, உருக்கொள்ள முடியும். அதனால்தான், கவிஞன் பிறக்கின்றான்!

இந்தப் பாடலை இப்பொழுது மீண்டும் படிப்போமா?

“முத்தான முத்தல்லவோ!
முதிர்ந்து வந்த முத்தல்லவோ!
கட்டான மலரல்லவோ!
கடவுள் தந்த பொருளல்லவோ!
சின்னஞ்சிறு சிறகு கொண்ட
சிங்காரச் சிட்டல்லவோ!
செம்மாதுளை பிளந்து
சிரித்துவரும் சிரிப்பல்லவோ!
மாவடுக்கண்ணல்லவோ!
மைனாவின் மொழியல்லவோ!
பூவின் மணமல்லவோ!
பொன்போன்ற உடலல்லவோ!
வாழாத மனிதரையும்
வாழவைக்கும் சேயல்லவோ!
பேசாத தெய்வத்தையும்
பேசவைக்கும் தாயல்லவோ!

தாழங் குடையல்லவோ!
 தள்ளாடும் நடையல்லவோ!
 மாகைப் பொழுதல்லவோ!
 வண்டாடும் செண்டல்லவோ!...”

இந்தத் தருணத்தில் திருமதி பி. சுசீலா பாட,
 நாம் கேட்கவேண்டும்.

சரி: பாட்டைப் படியுங்கள்: பாடாதீர்கள்!

பாடும்பொழுது குரலைக் கேட்கிறோம். யார்
 குரலை, தெரியுமா? பாடுபவரின் குரலை. ஆனால்
 படிக்கும்போது, பாப்புனைந்தவர் குரலை நம்மால்
 படிக்க முடிகிறது.

இந்தத் திரைப்படலில் கவிஞர் சாதித்தது
 என்ன?

சிறுமியை எதெதற்கோ உவமை காட்டிப்
 போற்றுகிறார்; புகழ்கிறார். குழந்தைத் தெய்வத்தின்
 சிறப்பியல்புகளைச் சுட்டிச் சுட்டிப் பேசுகிறார்.
 ஒரு விஷயம்:

“கவிஞர் கண்ணதாசனை ரசிப்பதற்கு மனம்
 வேண்டும்; படிப்பும் பக்குவமும் வேண்டும்!”
 என்று நான் குறித்துக் காட்டியிருந்தேன்.

கவிஞருக்கும் எனக்கும் பழக்கமுள்ள திரை
 யுலகப் பிரமுகர் ஒருவர் இவ்வரிகளைப் பாராட்டி
 யிருக்கிறார்.

அண்ணாமலை மாணவர் ஒருவருக்கு மட்டிலும் இக் கூற்றில் உடன் பாடு இல்லையாம்.

சரி. பாட்டுக்கு வாருங்கள்:

அந்தச் சின்னஞ்சிறு பெண்ணை முத்துக்கும் மலருக்கும் சிட்டுக்கும் ஒப்பிட்டு, செம்மாதுகைச் சிரிப்பென்றும், மாவடுக்கண்ணென்றும், மைனாவின் மொழியென்றும், பொன் உடலென்றும் அங்கம் பிரித்துப் பாடி, அது கழிந்ததும் “தாழங்குடையல்லவோ!...வண்டாடும் செண்டல்லவோ!” என்றெல்லாம் வழக்கம் போல வினா விடுத்து முடித்துப் பெருமூச்சுவிட முயல்கிறார்.

இப்பொழுதுதான், என் பெருமூச்சு சூடு பிடிக்கத் தொடங்குகிறது.

கவிஞரின் மேற்சொன்ன உவமைகள் என் வரைக்கும் புதுமையானவையல்ல. அப்படியென்றால், நான் படித்துப் படித்து அனுபவித்த இடங்கள் யாவை? ஒன்று: ‘கடவுள் தந்த பொருளல்லவோ?’

உள்ளத்தை ஆலயமாக வைத்துப் பாடியிருக்கிறார் திருமூலர். உள்ளமெனும் அக்கோயிலில் உறையும் கண் கண்ட தெய்வமாக மனித மனம் ஒளிவிடுகிறது. இவ்வுண்மையே நியதியாகும் பொழுது, தன் போக்கிலேயே மனித மனம் குழந்தை வடிவு கொள்ளத் தலைப்படுகிறது

குழந்தையின் அவதாரம், அல்லது புனைவடிவம் இல்லையென்றால், அப்புறம் தாய்க்கு மகிமை ஏது? இல்லை, கடவுளுக்குத்தான் சக்தி ஏது? இவ்வகை நோக்கில், “கடவுள் தந்த பொருள்” என்று குழந்தையைச் சித்திரிப்பதில் ஒரு பொருளும் இருக்கிறது. அந்தப் பொருளின் பொருளே சிருஷ்டிக்கு ஒரு மறைப்புக் கவர்ச்சியாகவும், வாழ்க்கைக்கு ஒரு திருட்டாந்தமாகவும் அமைகிறது.

“பூவின் மணம் போலத் தங்கும் பொற் புடையோன்” என்று இறைமைச் சக்திக்கு ஏற்றம் தருகிறது பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடலொன்று. இங்கே “பூவின் மணமல்லவோ?” என்று குழந்தையை உயர்த்துவதில், பூவின் மணம் போன்ற குழந்தையில் பூவின் மணமான இறைச் சக்தியைக் காணும் நிலையில், கவிஞரின் முன்சொன்ன உவமை நயத்தின் சிறப்பு இயற்கையோடிணைந்த பான்மையுடன் நிறக்கக் காண்கின்றேன்.

இன்னும் உள்ளழுந்தி ரசிக்கும் பொழுது, தெய்வத்திற்கும் ஒருபடி மேலாகவே குழந்தைகள் மதிக்கப்படுகின்றன என்பதையும் உணரலாம்.

“பேசாத தெய்வத்தையும்
பேசவைக்கும் தாயல்லவோ!...”

ஆஹா! குழந்தையையே தாயாக ஆக்கிக் காட்டும் கவிஞரின் உள்ளத் தொனியிலே,

பூ த ல த் தை யே கண்டு தெளிந்துணர்ந்தாற்
போன்றதொரு 'கருவம்' முகிழ்க்கிறது.

இத்தகைய உயர்வினுக்கு உடந்தையாகும்
குழந்தையின் சக்தியில் உதிரத்தொடு உதிரமாக-
ஊனுடன் ஊனாக-உள்ளத்தோடு உள்ளமாக
உறைந்தாறும் சக்திக்கு உயிர்ப்பாகும் உணர்வு
'அன்பு' எனும் ஒருவகைக் 'கோட்பாடு' தானே?
'அன்பின் வழியது உயிர்நிலை' என்கிறது தமிழ்
மறை.

“ உங்களுக்குத் தொழிலிங்கே
அன்புசெய்தல் கண்டீர்! ”

அன்பு செய்தல் அறம் எனச் செப்பவில்லை;
அன்பு செய்வதைத் தொழிலெனக் காட்டுகிறார்;
ஆணை இது!

ஆணை என்றால், அழுத்தமான ஆணை !...

பாரதியின் வாக்கு இனிக்கும். இதுவே
உண்மை!

இவ்வுண்மைக்குப் பிள்ளையார் சுழிபோடும்
தகுதி பெற்றது 'வாழ்க்கை'. 'பிறவா வரம்'
வேண்டிய மெய்த்தவத் தொண்டர்கள் பட்டியலில்
சேர வாய்ப்பிழந்து, ஆனால், சாக்காடு என்கிற
முடிவின் ஆரம்பத்தை நம்பிப் பிறப்பெடுக்கும்
வாய்ப்பைப் பெற்றுவிட்ட தறிகெட்ட சுழற்சியில்,

வாழ்க்கை என்னும் மாயம் விளங்காப்
புதிராகத்தானே விளங்குகிறது?

“செப்படி வித்தைகள் செய்தபின் னும்கோடி
சென்மம் எடுத்துச் சிறந்த பின்னும்
எப்படி வாழ்வதிங்கு என்பதே மானிடர்க்கு
இன்னும் விளங்காத அதிசயமே!”

திருலோக சீதாராம் அவர்களை உங்களுக்குத்
தெரியாமல் இருக்குமா, என்ன?

3. புரியாமலே இருப்பான் ஒருவன் !

கவிஞர் திருலோக சீதாராமை எனக்குக் கல்லூரிப் படிப்புக் காலந்தொட்டுத் தெரியும். மனந்தொட்டுப் பழகுவார். அந்நாளில் என் உலகம் தனி. பணத்தைச் செலவழிக்க வழி புலப்படாத பொன்மயமான நேரம் அது. ஆனால், என்னுள் எப்படியோ - ஏனோ வளர்ந்துவிட்ட இலக்கியச் சுவைப்புச் சக்தி, காலக்கிரமத்தில், வெறியாக மாறிக்கொண்டிருந்த வேளையுங்கூட. என்ன வெல்லாமோ எழுதினேன். அவற்றில் பாட்டுக் களும் இருந்தன. ஒன்றைச் சொல்வேன், சில கணங்களிலே!

சரி! ....

'சிவாஜி' ஆசிரியரைப் பற்றிச் சொல்லுமுன், அவர் புனைந்த பாடலைச் சுட்டினேன்.

வாழ்க்கையைப் பற்றிய கவி அது.

வாழ்க்கையைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஏன் தெரியாது?

எனக்கும் தெரியும்: வேண்டிய அளவுக்குத் தெரியும். ஆமாம்: வாழ்க்கை என்றால் என்ன?

வாழ்க்கை என்பது அனுபவங்களின் தொகுப்பு. மனித மனத்தின் பலத்திறனும் பலத்தளர்ச்சியும் பூச்சாண்டி காட்டி எழுதிக் காட்டும் அனுபவங்களின் முழுப்பெயர்தான் 'வாழ்க்கை'. வாழ்க்கைக் காகத் தவம் இருந்து, நோன்பு இயற்றுதல் முன் நானாயக் கடன். கடன்பட்ட தொல்வினைப் பயனின் கடமையை அனுபவித்துப் பிரியவே 'உடம்பு' எடுக்கிறோம். இட்ட பலனும் தொட்ட வினையும் சுட்ட விதியும், பூரணத்துவம் அடைகின்ற காலம் தவயோக ஞானிகளுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்-அந்த நாட்களிலே! அதனால்தான், திருத்தொண்டர்கள் பலர் "பிறவா வரம் தாரும், பெம்மானே!" என்று பாப்புணைய முனைந்தார்கள் போலும்!

விருப்பத்தின் தொடக்கமாக மட்டுமோ, அல்லது வெறுப்பின் முடிவுக் கட்டமாகவோ மட்டும் அமையாது இந்த மண் வாழ்க்கை. புதிர்களுக்கும் சோதனைகளுக்கும், கனவுகளுக்கும் கருத்தழிவுகளுக்கும் பஞ்சமே இருக்காத காரணத்தினால் கொண்டுதான், வாழ்வைப் புதிர்மயம் என்றும், 'வாழ்வாவது மாயம்: இது மண்ணாவது திண்ணம்' என்றும் சித்தர்கள் திடசித்தம் பெற்ற பாங்கில் பேசித் திரிந்திருக்கிறார்கள். திரிபுகொண்ட பேச்சா இது? இருக்காது.

ஏனென்றால், வாழ்வினைக் கண்டு நம் திருலோக சீதாராமும் அதிசயம் கொள்கின்றாரே! அவர்

சொல்லுகிறார்: “செப்படி வித்தை செய்த பிற்பாடும், கோடி சென்மம் எடுத்து முடித்த பிறகும் கூட, பூதலத்தில் எங்ஙனம் வாழ்வது என்கிற புதிரானது மனிதப் பிண்டங்களுக்கு இன்னமும் விளங்காத அதிசயப் பொருளாகவல்லவோ இருக்கிறது!”

மெய்தான்: இத்தகைய அதிசயப் பொருளான வாழ்க்கையைத் தூண்டிவிட்டு-தூண்டித்துவிட்டு, ஒதுங்கி நின்று-ஒதுங்கி நின்று ‘அலகிலா விளை யாட்டுச் சிரிப்பு’ச் சிரிக்கும் அந்தப் பரம்பொருளை- ‘பொருளைத்தும் தரும் பொருளை’ நாம் எப்படிக்கணிக்க முடியும்? தாயுமானவ சுவாமிகள் பாடுவதைப்போல, ‘இருவினையுங் கூட்டி உயிர்த்திரளை யாட்டும் விழுப்பொருள்’ அல்லவா ‘அவன்’!...

உண்மையை உருப்படுத்தித் தரும் வல்லமை கவிஞருக்கு இருந்தாலும், இல்லாமற் போனாலும், அச்சக்தி கவிதைக்கு இருந்தாகவேண்டும். இல்லை யேல், கவிதையோ, கவிதையை யாத்திட்டவனோ பிழைக்க முடியாது! “கவி புனையும் கவிஞன், தானே ஒரு கவிதையாக இருக்க வேண்டும்,” என்கிறார் ஆங்கிலப் பண்டிதர் ஜான்மில்ட்டன். இந்த ஒரு வரியில் உலகத்தத்துவமும், அதன் நிழல்படிந்து நிழலாடும் வாழ்வுத் தத்துவமும், அத்தத்துவத்தின் நியமக் கோட்பாடும் தெளிவாகின்றன.

எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

ஆஹா! வாழ்க்கையைப் பற்றித்தான் எவ்வளவு அழகழகான கருத்துக்கள் உலகி வருகின்றன!

புண்ணிய பூமியிலே, நட்டநடு நிசிக்கு ஊடே, மண்டை ஓடுகளுக்கு மத்தியில் வாழ்க்கையை நடத்தும் 'கம்பளத்தான்' இருக்கிறான் பாருங்கள், அவனுக்கு இந்தப் பொய்யான வாழ்க்கையைப் பற்றி அக்கறையில்லை: ஆனால் அவனுக்கு இருக்கக்கூடிய அக்கறை - கவலையெல்லாம் அவனது சாண் வயிற்றைப் பற்றித்தான்! - அதற்காகத்தான் அவன், பூவுலகில் உயிர்வாழும் ஏனைய மக்களைப்பற்றி அக்கறைப்பட்டு, இல்லாததையும் பொல்லாததையும் இண்டு இடுக்கு வைக்காமல் அல்சி விளாசித் தீர்த்துவிட்டதாக நடித்து, தன்னுடைய பசியையும் தீர்த்துக் கொள்கிறான்.

மனிதன் நடிக்கிறான். ஆகையால்தான், ஆண்டவன் வாழ்க்கையையும் கூத்தாக்கி விட்டானே?

ஒரு விவரம் குடு காட்டுகிறது.

உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல.

நாடக மேதை ஷேக்ஸ்பியர் (William Shakespeare) சொன்னதுதான்: "உலகமே ஒரு நாடக அரங்கு. அதில், ஆண்களும் பெண்களும் நடிக-நடிகையர்கள். அவர்களுக்கு நுழை வாசல்

களும் வெளிச் செல்லும் வழிகளும் உண்டு. ஒரே மனிதன் அவனுக்குரிய நேரத்தில் பல பாகங்களை நடிக்கவும் செய்கிறான்," என்று கோடிகாட்டிவிட்டு, அப்பால், மனிதனுடைய ஏழு பருவ வாழ்வின் கதையை விளக்கி, அதிசயமானதும் குறிப்பிடத் தக்கதுமான இவ்வாழ்க்கையின் சோக மயமான கடைசி அத்தியாயத்தையும் கண்ணீர் கொட்டிச் சுட்டிய பிறகு, சூன்யப் பெருவெளியை நமக்குக் காட்டிவிட்டு ஒதுங்கிவிடுகிறார் மேதை.

ஷேக்ஸ்பியர் காட்டிய வெறுமை வெளியில் தான் ஆண்டவன் எனும் 'அளப்பரிய சக்தி' ஊர்த்துவ நடனமிடுகிறதென்னும் உண்மையை உணர முடிந்தவனே கவிஞன். சூத்திரதாரியாக திரைமறையில் இயங்கி, வாழ்வு நாடகத்தை இயக்கும் அந்தச் சத்தியத்தின் திரு உருவம்தான், அழியும் இகவாழ்வை' இன்னும் விளங்காத அதிசயமாக' ஆக்கிக் காட்ட வேண்டும்!

“கண்டு வியக்கின்ற காட்சியுண்டு பல
 கற்பனை வல்லமை கற்றதுண்டு:
 உண்டறி வென்னும் உபாயமுண்டு கிளர்
 உள்ளத் துணர்ச்சியின் ஊற்றுமுண்டு
 செப்படி வித்தைகள் செய்தபின்னும் கோடி
 சென்மம் எடுத்துச் சிறந்த பின்னும்
 எப்படி வாழ்வதிங்கு என்பதே மானிடர்க்கு
 இன்னும் விளங்காத அதிசயமே!”

வாழ்க்கையைப் பார்ப்பது சுலபம்; ஆனால், படிப்பது முரடு.

ஆனால் வாழ்க்கையின் அமைப்பாளனைப் படிப்பது எளிது; பார்ப்பது கஷ்டம்.

இவ் வகையில் அமைகின்ற வாழ்க்கையையும், அவ்வாழ்க்கையை இயக்கவல்ல கடவுளையும் நான் எடைபோட்டுப் பார்க்க விழைகிறேன். ஆண்டவன், அவனுக்கே உரிமைகொண்ட உபாயப்படி உயர்ந்துவிடுகிறான் !

கவிஞர் திருலோக சீதாராமின் நல்லிணக்கத்தைப் பெற்ற என்னுடைய பாடல் வரிகள் இவை:

“ இறையை உணர்ந்திட மறைகளுண்டு-அவ்
விறையை மறைகள் அறிவதில்லை!
மறையை உரைத்திடு மிறைவன்-றனை
மனிதர் அறிவ தெளிதல் லவே !”

‘ சிவாஜி ’ ஆசிரியருக்கு உவப்புத் தந்த வரிகள் இவை. பொருளுக்கும் பொருள் ஆனவனைப்பற்றிய இப்பாடலின் பொருள் எளிதாகவே புரிகிற தல்லவா?...

நீங்கள் இப்போது இன்னொரு தத்துவத்தைக் கேட்கவேண்டும்.

“பூச்சியத்துக்குள்ளே ஒரு
ராஜ்ஜியத்தை ஆண்டுகொண்டு
புரியாமலே இருப்பான் ஒருவன்-அவனைப்
புரிந்து கொண்டால், அவன்தான்
இறைவன்...”

கவிஞர் கண்ணதாசனின் இந்தத் தத்துவப்
பாடல் எவ்வளவு அழகாகவும் அழுத்தமாகவும்
அமைந்துவிட்டது, பார்த்தீர்களா?

இவ்வளவு மகிமைபூண்ட ஆண்டவன், ஒரு
சமயம் கவிஞன் ஒருவனிடம் தோற்றுப்போய்
விடுகிறான்.

அது ஒரு தனிக்கதை.

அந்தக் கதையைக் கவிஞர் 'கலைவாணன்'
சொல்லக் கேட்க வேண்டும்!

4. கடவுள் உயர்ந்தவனா? கவிஞன் உயர்ந்தவனா?

ஆண்டவனிடம் கவிஞன் தோற்றுப்போய் விடுகிறானா?

ஆதங்கம் கண்கட்டிப் பொத்தி விளையாடும் வினா இது.

ஏறக்குறைய மானிட வாழ்வும் இதே கோலத்திற்குப் பணிவதுதான். இல்லையா?

எனவே, மானிட வாழ்வுக்குள் தலை வணங்கும் தன்மையைப் பழகிக் கொண்டுவிட்ட மானிடனின் முதற் குருவாக வழி மறித்து நிற்கிறான் இறைவன். இத்தகைய உயர் பக்குவம் வாய்க்கப் பெற்றவனிடமா, கேவலம், மனிதக் கவிஞன் தோற்றுப்போகிறான்? தன்னைப் படைத்த மூல சக்தியையா கவிஞன் தோற்கடிக்கத் துணிந்துவிட்டான்...?

ஆம்.

நான் சொல்லவில்லை.

அன்பர் 'கலைவாணன்' சொல்கிறார்.

‘கலைவாணன்’ என்றதும், உடனே நடிகர் கலைவாணரை நினைத்துக்கொண்டு, கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் சிலர்.

நடிகள், கவிஞனாக இருக்க வாய்க்கும் பொழுது, பாவலனின் மனம் ‘கூத்து மனமாக’ மட்டும் இருக்காமல் இருக்குமா?

கவிஞன், கட்டாயம் நடிகனாக இருந்துதான் ஆவான். ஏனென்றால், கவிஞனுக்கு அவனியே ஓர் ஆடுகளம்தானே?

நான் குறித்து ணர்த்தும் ‘கலைவாணன்’ உண்மைக் கவி: அதாவது, பிறப்புக்கவி. இயல்பின் அடிப்படையில் (Realistic Base) இயற்கைப் பான்மை வளரப் பெற்றுப் பக்குவப் பட்டவர் இவர். சொற்கள் ‘மாயம்’ புரியும்: ஆனால் அவை ‘மாயை’ அன்று!

ஒரு பாடல் நினைவில் முட்டுகிறது. முட்டின்றிப் பேனாவிலிருந்து வழிகிறதா, பார்க்கலாம்!

“விதி என்ற வெம்புயல் வீரிட்டு வீசையில் வினையிருள் அறிவொளி வீழ்ந்திடச் சூழயில் கதியற்று வாழ்க்கையாங் கடலுக்கு மத்தியில் கட்டுண்ட என் மனக் கப்பல் நிலைக்கவோ?”

மண் வாழ்வைப் பற்றிப் புரியும்படி சொல்ல, அவருக்குக் கடலும் கப்பலும் துணை புரிவதோடு, விதியும் வினையும் கூட உதவி செய்து விட்டன.

வாழ்க்கையே விதியும் வினையும் இணைந்தது
தானே?

தத்துவ சிந்தனைகளை விளக்கினால், அவை
நீர்மோர் போல ஆகிவிடும்.

கடவுளைக் காணுவதற்கு முன்னம், கவிஞரைக்
காணுவோமா?

விரிகதிர்க் காவிரிக்கு காவியப் பாங்கு மிகுதி.
ஆதலின், 'கலைவாணன்' கவிஞரை வாழ்ந்து,
பரிணாம வளர்ச்சி கண்டு, பரிபக்குவப் பண்பு பெற்று
பிறகு, கடவுளை 'வம்புக்கு' இழுக்கும் சக்தியை,
கவிஞராக முனைந்து நின்றுபெற்று, அந்த
முதிர்ச்சியில் அல்லது, முதிர்ந்த துணிவில்
'வல்லவனையே' அரங்கிற்குக் கரம் பற்றிக்
கூப்பிடத் துணிகிறாரென்றால், அந்தத்துணிச்சல்
'தன்னேர்லாத தமிழ்' தந்த சீதனமாகும். அந்தத்
தமிழை வாழ்த்திவிட்டு, அதோ, 'ஆளும் மனிதன்'
ஆண்டவன் நிற்கிறான்-'அவனையும் வாழ்த்தி
வணங்குவோம். கவிஞனைத்தானே தேடுகிறீர்கள்?
இதோ, கவிஞன்!

இறைவனிடமிருந்து மனிதன் எப்போதுமே
ஒதுங்கியோ, ஒதுக்கப்பட்டோ நிற்பதில்லை!

வேதாந்தக் கருத்துக்கள் இவ்வாறுதானே
சொல்கின்றன?

கவிஞனையும் கடவுளையும் பஞ்சாயத்துக்குக்
கொணர்ந்து 'வேடிக்கை' பார்த்து, 'வேடிக்கை'
காட்டும் கலைவாணனையும் பார்த்துப் போற்றிப்
புன்னகை பூக்கவேண்டிய நேரம் எட்டி நிற்கிறது!

கவிஞனைப் படைத்தான் கடவுள்.

ஆனால் கவிஞனே கடவுளையே படைத்து
விட்டான்! இதன் விளை பலனாக விளைந்தது
'சிருஷ்டி கருவம்.' இந்தப் படைப்புப் பெருமிதமோ,
கவிஞனுள் உயர்வு மனப்பான்மையைப்
பெருக்கியது. ஆகையால், 'ஆதியந்தமிலானை'க்
காட்டிலும், தானே உயர்வுடையவன் என்னும்
எண்ணத்தினைப்பு மேலோங்குகிறது. பிறகு,
கேட்டக வேண்டுமா? கவிஞன் ஐயனிடம் தன்
கைவரிசையைக் காட்ட முனைகிறான்.

இந்நிலை தொடர்ந்தால், பரம்பொருளுக்குக்
கோபம் வராமல் இருக்குமா? இருக்கலாமா?
கோபம் வருகிறது. கோபம் என்றால், கொட்டு
முழக்கோடு வருகிற கோபம் அது.

என்றாலும், கவிஞன் கனவுகளிலே மூழ்கப்
பழகியவன் ஆயிற்றே! முந்தைய பழவினையின்
முழுமுச்சான முதல்வனின் சோதனைகளையெல்லாம்
தன் கவி வன்மையால் சாதனைகளாக ஆக்குகிறான்.

இத்தகைய 'போட்டி'க்கு முடிவு ஏற்பட்டது.

கடவுள் படைத்தவை காலத்தால் மாறின.

கவிஞன் படைத்தவை காலத்தை மீறின.

ஆகவே, கவிஞனே வென்றான்!

பாடலைப் படியுங்கள்:

“கடவுள் கவிஞனை இக்
காசினியில் படைத்தான்;
கவிஞன் கடவுளைத் தன்
கற்பனையிலே படைத்தான்.
கடவுள் உயர்ந்தவனாய்க்
ககனத்தே வீற்றிருந்தான்;
கவிஞன் அவனிடம் தன்
கைவரிசை காட்டவந்தான்.
கடவுள் கவிஞனுரம்
காணமிகச் சீறிட்டான்.
கவிஞனதைக் கருதாமல்
கடவுள் நிலைக் கேறிவிட்டான்.
கடவுள் வருங்கவிஞன்
காலைத் தடுத்திட்டான்;
கவிஞன் அத்தடைகளைத்தங்
கையால் எடுத்திட்டான்.
கடவுள் கவிக்கின்னல்
கணக்கின்றி மூட்டிவிட்டான்.
கவிஞன் அவற்றை வெறுங்
கனவாக்கி ஏட்டிலிட்டான்.
கவுடர் கவிவாழ்வைக்
கவியாக ஆட்டிவிட்டான்;

கவிஞன் தன்பாழ்நிலையைக்
 காட்டாமல் போட்டியிட்டான்.
 கடவுள் உயிருடலைக்
 களிமண்ணால் அமைத்திட்டான்.
 கவிஞன் தன் கவிதைகளைக்
 கற்பனையால் சிருட்டித்தான்;
 கடவுள் படைத்த வெலாம்
 காலத்தால் மாறியது.
 கவிஞன் படைப்புக்களோ
 காலத்தை மீறியது.
 கடவுள் இப்பந்தயத்தில்
 கவிஞனிடம் தோற்றுவிட்டான்.
 கவிஞன் தான் வெற்றி பெறக்
 களிப்புடனே முன் வந்தான்.
 கடவுள் தன் தோற்பஞ்சிக்
 கண்காணு தோடிவிட்டான்.
 கவிஞன் : “ நான் உன் தீர்ப்பைக்
 காதாரக் கேட்பற்குக்
 கடவுளைப்போல் ஆலயத்துள்
 காரிருளில் பதுங்காமல்
 கருத்துடனே கேட்கின்றேன்:
 காசினியே! பதில்கூறு;
 கடவுள் உயர்ந்தவனா?
 கவிஞன் உயர்ந்தவனா?
 காசினியே! பெரியவர் யார்?
 கூசாமல் பதில்கூறு!....”

காசினியைப் பார்த்துக் கேட்கும் கவிஞனின் வினாவுக்கு நீங்கள் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீர்கள்?

என் பதில் புதுமையாகவும் புத்தொளி தருவதாகவும் இருக்கும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

கடவுள் யார்?

கவிஞன் யார்?

அசல் எது?

நகல் எது?

'பற்றற்றான்' அசல்.

பற்றுக்கொண்டான் நகல்.

கடவுள் அசல்.

கவிஞன் நகல்.

'அலகிலா விளையாட்டுடையவன்' ஐயன்.

அவனுடன் விளையாடும் தகுதி, அல்லது திறன் அல்லது தன்மை கவிஞனுக்கும் கிட்டவேண்டுமென்னும் 'நல்லெண்ணம்' காரணமாகவே கவிஞனையும் தனக்குச் சமானமாக வாழ, நிலவ, நிற்க அனுமதிக்கிறான் 'அவன்'.

'அவன்' அன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதல்லவா?

ஓர் அதிசயம்:

கடவுளே முதற் கவிஞன்!

பாடும் திறத்தாலே பாட்டைப் பற்றியவன்:
அதன் விளைபலனாக, பாட்டுடை மக்களைப்
பற்றியவன்.

கடவுள் முதற் கவிஞன் என்றால், கவிஞன்
இரண்டாம் கவிஞன் என்பது தன்னாலேயே
தெளிவாகிவிடுகிறது.

இந்த ஒரு முடிவுகூட, சுடலையாடிக்குக்
கிட்டுகின்ற வெற்றிதான்!

பரிசு பெற்ற அன்பருக்குக் கவிஞனே
உயர்ந்தவன் ஆனான்.

“கடவுள் படைத்தவெலாம்
காலத்தால் மாறியது:
கவிஞன் படைப்புக்களோ
காலத்தை மீறியது!”

இந்நிலை, மேற்படி கவியை யாத்த கவிஞனின்
செல்வாக்கால் ஏற்பட்டது. இது அந்தப் பாடலின்
மதிப்பு.

வேடிக்கையான வாதம் இது.

கடவுளின் படைப்புகள் காலத்தால் மாறலாம்:
மாறத்தான் வேண்டும். இந்தச் சக்திகூட,
'எல்லாம் உணர்ந்தவன்' விதியின் கருவியாக
இயங்குகின்ற முடிவினால் விளையக்கூடிய ஓர்
ஆரம்பமேதான்!

ஆரம்பத்தில் சுவையிருக்கலாம்.

ஆனால் முடிவில்தான் 'உலகம்' சுழல்கிறது.

இதுதான் 'வேதம்!' ஆம்; வேதம் முதல்வனே முதல்வன்!

அவனுக்கு வாய்த்திட்ட 'வழி ஒற்றி' தான் கவிஞன்.

கடவுள் இல்லையென்றால், கடவுள் எனும் சக்திப் பொதுநோக்கின் சத்தியநிலைக்குட்பட்ட கவிஞன் இருந்திருக்க முடியாதல்லவா?

ஆகவே, கடவுளே உயர்ந்தவன்!

மறுக்கமுடியுமா உங்களால்?

மறுக்கமுடிகிறதா உங்களால்?

முழு முதற்கடவுளே ஒரு 'தத்துவம்' என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். எனவேதான், வாழ்க்கை ஒரு தத்துவப் பொருளாகிறது. அதன் முடிவின் ஆரம்பமாக, மேற்படி வாழ்வியலின் ஓர் உறுப்பாகிவிட்ட கவிஞனும் ஒரு 'தத்துவம்' ஆகிறான். இந்தத் தத்துவத்தின் நியதிதரும் தார்மீக விழிப்பின் பயனாகவேதான், கவிஞன் உருமாறி-உருக்கொண்டு, ஆதியும் அந்தமும் இலானின் உறுப்பாக முடிகிறது. இப்படிப்பட்ட சலுகையில்தான், கவிஞர் கலைவாணன் அவர்களின் கவிஞன் உங்களையும் என்னையும் வம்புக்கு இழுத்து விட்டான். அல்லவா?

ஒய்வுக்குரிய சூழலை உண்டாக்கிக் கொண் டிருக்க முயலுகிற நேரத்தில், அந்தித் தென்றல் அருமையாக வெண்சாமரம் வீசி, அமைதியின் ஊஞ்சலில் அழகோட-அழகாட ஆடிவருகின்ற நிலையில், நெஞ்சைத் தொட்டு, நினைவைத் தொடும் ஓர் உணர்ச்சிப் பாடலைக் கேட்கிறேன். பெண்ணும் ஆணுமே தத்துவத்தின் இருபிரிவுகளாக இயங்கி, அல்லது இயக்கப்படுகின்ற ஒரு கட்டுக்கோப்பு நிலையின் நினைவைத் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்த எனக்கு அந்தப் பாடலே தாயாகித் தாலாட்டத் தொடங்கியது. கண்கள் ஆரத் தழுவிக்கொண்டன. காதலர்கள் ஆவி தழுவினர். என்னைச் சிந்தனை தழுவியது!....

தாயுமானவ அடிகளார் சொல்கிறமாதிரி, 'யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்' இகவாழ்வின் நிலை யாமையைப் பற்றித் துளிகூட அக்கறைப் படாமல், அக்கரையில் ஒளிகாட்டி, ஒளியூட்டும் காதலெனும் கலங்கரையை இலக்கு வைத்துப் பாடிக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள் அக்காதலர்கள்.

ஆமாம்: காதல் என்றால் என்ன?

காலங்கடந்து கேட்கிறேனா?

5. பொன்னென்பேன்-சிறு பூவென்பேன்!...

தத்துவத்தை வைத்து உங்களை உருட்டிவிட்ட பின், என்னிடமிருந்து பிறக்கும் இவ்வினா உங்களுக்கு இதமாக இருக்குமே!...

காதலுக்கா விளக்கம் சொல்லத் தெரியாது உங்களுக்கு?...

'கடவுளைப் போலவே காதலும் கண்ணுக்குத் தெரியாது; எல்லாம் வல்லசக்தி கொண்டது; எங்கும் வியாபித்தது. எல்லாம் உணர்ந்தது!'

என்னுடைய 'இரண்டாவது கண்ணகி'யில் நான் கூறிய முடிவு இது

இதைக்கூட அண்மைப் படமொன்றில் கேட்கும் வாய்ப்புக் கிட்டிற்று

வாழ்க, அவ்வசனத் தயாரிப்பாளர்!

சரி:

காதலைப் பார்ப்பதற்கு முன்னம், காதலர்களை பார்ப்போமா?

ஆண்: பொன்னென்பேன்-சிறு
பூவென்பேன்-காணும்
கண்ணென்பேன்-வேறு
என்னென்பேன்?

- பெண் : என்னென்பேன்—கலை
ஏடென்பேன்—கண்கள்
நானென்றால்—பார்வை
நீயென்பேன்!
- ஆண் : கொத்துமலர் எடுத்து
முத்துச்சரம் தொடுத்துச்
சிட்டுமுகம் பார்த்தே
சிரித்திருப்பேன்!
- பெண் : தொட்டவுடன் நெஞ்சில்
துள்ளிவரும் வெள்ளம்
கண்டு கண்டு நானும்
களித்திருப்பேன்!
- ஆண் : உன்னை நானறிவேன்:
என்னை நீயறிவாய்!
- பெண் : நம்மை நாமறிவோம்—வேறு
யார் அறிவார்?
- பெண் : சின்னச் சின்னப் பறவை
அன்னை அவள் மடியில்
தவழ்வது போல் நான்
தவழ்ந்திருப்பேன்!
- ஆண் : கண்ணை மெல்ல மறைத்து
உன்னைக் கையில் எடுத்துக்
காலமெல்லாம் நான்
அணைத்திருப்பேன்!

பெண்: உம்மை நினைத்திருப்பேன்;
என்னை மறந்திருப்பேன்!

ஆண்: கண்ணில் கலந்திருப்பேன்;
நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பேன்!

காதலர்தம் இனிக்கும் கனாக்களைக் காட்டிலும்,
இவர்களது மாற்றுரைப் பாடல்கள் இனிக்கின்றன!

காதல் திட்டமிட்டு உருவாக முடியாமல்
போனாலும், இவர்களின் காதல் திட்டம் வல்லமை
கொண்டதாகத்தான் தோன்றுகிறது.

ஏன், தெரியுமா?

இந்தக் காதற்பா அப்படி!

ஆனால், பாடலைப் பற்றி அரிஸ்டாட்டில்
விளக்கும்பொழுது, “சிறந்த முறையில் கூறப்பட்ட
பொய்” என்கிறாரே!

அவர் இந்தக் காதற் பாட்டைக் கேட்
டிருந்தால், தன் குறிப்பைமாற்றிக் கொண்டிருப்பார்
என்று நீங்கள் சொன்னால், எனக்கு அட்டி ஏதும்
கிடையாது!

எனக்கும் காதல் என்றால், நிரம்பப் பித்து;
மயக்கம்!

ஆமாம்; மனிதமனம், வாழ்வு, தெய்வம் ஆகிய
முக்கோணத்துக்குள் செக்குமாடாகச் சுற்றிச்

சுழன்று வரும் இந்த மானுடப் பிறவிக்குக் கிடைத் திருக்கக் கூடிய குறுகிய காலப் பொழுது போக்கே இந்தக் காதல் வியவகாரம்தானே?

என்ன, அப்படிச் சிரிக்கிறீர்கள்?

ஓஹோ! அந்த இணையின் பாடல் உங்கள் செவிகளில் இன்னமும் இன்பத் தேனைப் பாய்ச்சுகிறதா?

எனக்குச் சற்று ஓய்வு வேண்டும்.

ஆகவே, நீங்கள் ரசிக்கப் போகிற அற்புதமான காதற்பாக்களுக்கு ஒத்திகை பார்த்துக் கொள்ளும் வகையில், 'கவிஞரின்' இப்பாடலை மீண்டும் ஒருமுறை பாடச் சொல்லிக் கேளுங்கள்.

தட்டமாட்டார்கள் அக்காதலர்கள்!....

உங்கள் காதல் மனங்களைத் தட்டாமல் இருக்கவும் மாட்டார்கள்!

பார்த்தீர்களா?

அதோ, பாடத் தொடங்கிவிட்டார்கள்:

“பொன்னென்பேன்-சிறு
பூவென்பேன்-காணும்
கண்ணென்பேன்-வேறு
என்னென்பேன்?”

6. தொட்டிமுத்து முத்தமிட்டான்!...

தட்டாமல் பாடி, உங்கள் காதல் நெஞ்சங்களைத் தட்டிவிட்ட அந்தக் காதலர்களின் காதற் பாக்களை நீங்கள் மகிழ்வு காட்டி, மகிழ்வு கூட்டி அனுபவித்த பான்மையினை நான் வெகுவாக அனுபவித்தேன். இத்தகைய அனுபவங்கள் எல்லோருக்குமே வாய்த்துவிடாது; வாய்ப்புக்களின் முல்லை நகைப்பில் மனித மனங்கள் மலர்ச்சியுறும் பொழுதில்தான், அனுபவங்கள் மெருகு பெறுகின்றன. அப்படிப்பட்ட மெருகேற்றத்தில்தான், காதல் எனும் தமிழ் இலக்கிய மரபும் முத்திரை பெறத் தொடங்குகிறது.

கவிஞன் ஒன்றைத்தான் பாடுகிறான். ஆனால் அவன் பாடும் பாட்டின் பாவனையில், ஒரு கருத்தில் பல கருத்துக்கள் உள்ளடக்கம் பெற்றதாக அமைந்துவிடும். ஆகவேதான், அது நம்மையும் நமது மனத்தையும் அகத்தும், புறத்தும் குளிர்விக்க முடிகிறது!—பிராட்லே (A. C. Bradley) யின் தெளிந்த கருத்து எனக்குப் பிடித்தது.

காதல், ஒரு விளையாட்டு. இதற்கும் வழக்கம் போல இரு கட்சிகள்தாம் உண்டு. இரண்டு கட்சிக்கும் இரண்டுபேர்தான் ஆட்டக்காரர்கள். ஒன்றிற்குத் தலைவனும் மற்றதற்குத் தலைவியுமே விளையாடும் நபர்களாக இயக்கம் பெறுகின்றனர்.

இந்த ஆட்டத்தின் நடுவராக ர்தி-மன்மதன் ஜோடி இயங்குகின்றனர். அவர்கள் தாம் இவர்கட்குப் பார்வையாளர்கள், ஆதரவாளர்கள்! ஏன், வழிபடு தெய்வங்கள் கூட அவர்களேதான்! 'மாலை மலரும் நோய்' ஆன இந்தக் காதல் நோய்க்கு இவர்களே டாக்டர்களுமாவர்.

ஆமாம்: காதல் என்பது ஒரு விசித்திரமான அனுபவமேதான்!

ஏன் என்று கேட்கிறீர்களா?

நாம் முன்னம் சந்தித்த காதல் உறவினர்களை நெஞ்சில் கொணர்ந்து, நினைவுக்கு அவர்களது காதல் பாக்களைக் கொணருங்கள்:

“பொன்னென்பேன்-சிறு
பூவென்பேன்-காணும்
கண்ணென்பேன்-வேறு
என்னென்பேன்?”

காதல் வயப்படுவதில் ஆண்தான் முந்திக் கொள்கிறான். ஏனென்றால், அந்தப் பண்பு அவனுக்குத்தான் பெண்ணைக் காட்டிலும் கூடுதலாகவும், முன் கூட்டி வருவதாகவும் அமைகிறது. உடற் கூறு தரும் விளக்கம் இத்தகைய நிலையை ஆராயுள். இந் நிலையில், பெண்ணை அதாவது, தன் காதற் பாவையை நேரிடையாக வருணிக்க, நேரமும் காலமும் விளையும் விளையாட்டும் சம்மதம்

கொடுத்து விடும்போது, அவனுக்கு அவள் தான் காதல் தெய்வமாகத் திகழ்வாள்; திகழவும் வேண்டும். இது குறிஞ்சிக் கவியின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும்.

பொன்னாகத் தோன்றும் காதலி, பூவாகவும் தோன்றுகிறாள். பூவையரைப் பூவுக்கு நிகராக ஏற்றிப் போற்றுகிறார் கவிஞர். கம்பர் பெருமானைப் போற்றுகிற கவிஞராயிற்றே!

“ மையறு மலரின் நீங்கி
யான் செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் !”

‘குற்றமற்ற தாமரைப் பூவிலிருந்து நீங்கி நான் செய்த அதிக தவத்தின் காரணமாக- திருமகளே-அதாவது சீதையே என்னிடம் வாழ்கிறாள்’ என்று சீதையை இலக்குமியாக உவமிக்கிறார் கவிச் சக்கரவர்த்தி.

பொன்னை ஒரு தட்டிலும் பூவை ஒரு தட்டிலும் வைப்பதென்ற பண்டை வமிச வழித் தொடர்பின் ஆதாரத்துக்கும் இப்பாடல் உதாரணம் சொல்ல வல்லது.

பொன்னாகவும் பூவாகவும் விளங்கக் கூடிய ‘ஆசைப் பாவை’யைக் கண்ணாகவே மதிக்கிறான் அவன். கண்ணாக்கி உச்சத்தில் அமர்த்திய பின், அவளுக்கு வேறு மரியாதை எதற்கு? கண்ணும்

கண்ணும் கலந்த பின் வாய்ச் சொற்கள்
பயனிழைக்கா தென்ற வள்ளுவத்தையும் மிஞ்சி
விடுகிறார்கள், பாருங்கள்.

‘கடைக்கண்ணால் என்னைக்
கொல்வான் போல்நோக்கி
நகைக் கூட்டஞ் செய்தான்
அக்கள்வன் மகன்’

‘குறிஞ்சிக் கலி’ப்பா இது.

கண்ணின் சூட்சுமம் தெரிய வேண்டும்; புரிய
வேண்டும்.

பெண் கெட்டிக்காரி, தமிழ்ச்சாதிப் பெண்
இல்ஐயா?

‘... ..கண்கள்
நானென்றால்-பார்வை
நீ யென்பேன்.....’

உடனே அவள் சூழலை அனுசரித்துப் பாடி
விடுகிறாள். கண்ணும் பார்வையும் விதியும் விதி
செய்வோனும் போல நியதி மகத்துவம் பூண்டவை.
இதைப் போலத்தானும் இக்காதலர்கள்!

“சிட்டு முகம் பார்த்துச் சிரித்திருப்பேன்”
என்கிறான் அவன். ஷெல்லிக்குக் கிட்டிய வானம்
பாடி போலத்தான் போலும்!

“ கண்ணை மெல்ல மறைத்து
 உண்ணைக் கையிலெடுத்துக்
 கால மெல்லாம் நான்
 அணைத்திருப்பேன்!...”

ஆண், தன்னுடைய பலவீனமான காதல் வசப்பட்ட நெஞ்சைக் காதலிக்குக் காட்டக் கூடா தென்று மனத்திடை திட்டம் வகுத்துக் கொண்டாலும் கூட, அவன் வாய் அவனது ஆசை மயக்கத்தை அம்பலப்படுத்தித் தொலைக்கிறது. கண்ணை மெல்ல மறைக்கிறோம்! - ‘மெல்ல’- ஆமாம்; ரொம்பவும் அளந்து விழுந்த சொல். அவளை அவன் அணைத்து மகிழ்ந்திருக்கும் நேரம் பொன் நேரமல்லவா? அவன் நினைவில் அவள் நெஞ்சு தாள் பதித்துக் கிடக்கிறது.

“ கண்ணில் கலந்திருப்பேன்;
 நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பேன்!”

கண்ணில் நிறைந்து, நெஞ்சில் நிறைந்து விடுகிறது நவயுகக் காதலர்களின் காதற் கனவு! போதாதா?

இம்மட்டோடு காதல் வியவகாரம் நின்று விடுவது கிடையாது. அது ஒரு தொடரும் கதை!

தத்துவக் கவிஞர் சுரதா அவர்கள் குயில் ஒன்றைப் பாட்டுடைத் தலைமைப் பதவிக்கு இலக் காக்கி, அப்பாட்டில் கவிஞனின் இதயத்தை அடிநாதமாக்குகிறார்.

“ மாங்கொழுந்தில் முகம்பார்த்துக் கொள்ளு கின்ற
 வரிக்குயிலே! நீஉனது துணைவி யோடு,
 தூங்குகின்றாய், இறகோடு இறகு சேர்த்து,
 சுவை இரவு வளர்க்கின்றேன் நானும்,
 [உன்னைத்
 தாங்குகின்ற மரக்கொம்பு, உனக்கு ஊஞ்சல்;
 தழுவுகின்ற இளம்மனைவி எனக்கு ஓடம்!
 நீங்கரும்பை நீதின்ன மாட்டாய், நீயோ
 தின்னுகின்ற மாங்கொழுந்தை
 [நானும் தின்றேன்.”

காதல் அனுபவங்களுக்கு வாயில்லாச்
 சீவன்களும் உடந்தையாவது இயற்கை நெறி
 அல்லவா?

காதல் விளக்கங்கள் எவ்வாறு பலவகைப்
 பட்டனவோ, அதே பாங்கில் தான், காதலின்
 அனுபவங்களும் வகை வகையானவை!

இங்கே ஒரு பாடல்; தலைவியின் காதலைச்
 சித்திரிக்கிறது:

“ ... சோலையிலோர் நாள் எனையே
 தொட்டிழுத்து முத்தமிட்டான்:
 துடுக்குத் தனத்தை என் சொல்வேன்?
 மாலைப் பொழுதில் இந்த மாயம் புரிந்த
 வாய்விட்டுச் சிரித்துப்பின் [செம்மல்
 போய் விட்டானேடி தோழி!...”

கவிஞர் கண்ணதாசன் அறிமுகப்படுத்தி வைத்த காதல் ஜோடிக்கு ஒருபடி மேம்பட்டவர்கள் இவர்கள். துடுக்குத் தனமான கன்னி அவள். அதனால்தான், அந்த ஆணழகனின் துடுக்குச் செயலுக்கு அனுமதி வழங்கியிருக்கிறார்கள். சோலையில் தொட்டிமுத்து முத்தமிட்டு விட்டு விழிக்கு மறைந்திட்டானாம் அவன்-அக்கள்வன்!-உள்ளங்கவர் கள்வன்!

‘முத்தம்’ என்ற சொல் இனிப்பது போல, முத்தான இப்பாவும் இனிக்குமே?-புரட்சிக் கவியின் ‘கவிதை நயம்’ என்னுடைய விளக்க வுரைக்காகவா காத்திருக்கும்?-ஊஹூம்!

7. நேயம் கலந்த மாயம்!

பாவழியில் துறைபோகிய பாவேந்தரின் அகத் துறை வழிப்பட்ட பாவிலே “தொட்டிமுத்து முத்தமிட்ட” பாவணையும் பான்மையும் இன்னுங் கூட உங்கள் இதழ்க்கரையில் தேன் சொட்டுகிற தல்லவா? வெள்ளையாக நீங்கள் உங்கள் மன இயல்பைச் சொல்லாமல் தப்பித்தாலும், காதலின் இயல்பையும் அதன் கள்ள உள்ளத்தின் கதையை யும் எத்தனையோ ரகங்களிலே கேட்டிருப்பவன் ஆயிற்றே நான்?...

கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் கலந்துவிட்ட காதலன் அவன். சோலையில், மாலையில் தொட்டிமுத்து அவளை முத்தமிட்டதுடன் நின்றானா? வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டுப் போய் விட்டானாம்!—குறிஞ்சிக் கலியில் கைதேர்ந்தவனாகத்தான் இருந்திருப்பான். அவன் காதல் வாழ்க! தமிழ்ச் சாதியானின் காதலை வாழ்த்தாமல் இருப்பேனா?

காதலுக்கு அடித்தளம் என்ற ஒன்று இருப்பது போல, அதற்கு அடிநாதம் என்ற ஒரு பண்பும் உண்டு. பண்பாட்டுப் பெருமை பூண்ட தமிழ் மரபில், இப்படிப்பட்ட காதல் சேஷ்டைகள் சிலருக்கு விசமமாகத் தோன்றக்கூடும். ஆனால், அந்த இணை அதைப் பற்றியெல்லாம் கருதவில்லை.

ஏன் தெரியுமா? அவர்கள் இந்த முத்த நிகழ்ச்சிக்கு முன்னே முத்துப் போல மகிழ்வுள்ள சந்திப்புக்கள் பலவற்றை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள். திடுதிப்பென்று கண்டு, முத்தம் பெற்றால்தானே, அவளை திருட்டுத்தனத்துக்காகவும், அவளை உணர்ச்சி வெறிப்பட்டதற்காகவும் குற்றம் சாட்டி, 'செக்ஷன்' காட்டமுடியும்? "உள்ளத்தனையது உயர்வு" என்ற தத்துவத்தை எண்ணிப்போல, பாவேந்தரின் காதலர்களும் உணர்ந்தவர்கள்தாம்! அட்டி இல்லை!

"பெண்மைதான் தெய்வீகமாங் காட்சியடா!"

ஆணித்தரமான அழகுணர்ச்சியில் உலகில் நியதியைச் செருகிப்பாட வல்லவர் பாரதி.

இப்படிப்பட்ட மனத் திண்மை கொண்டு ஒழுகிடும் காதல் தலைவி தன்னைத் தொட்டிமுத்து முத்தம் ஈந்தவனின் துடுக்குத் தனத்தைத் குறிப்பிடு கையில், அவளுள் அவனைக் குறித்துச் சினம் பொங்கியதாக நாம் உணர வழியில்லை.

தோழியிடம் இன்னும் ஏதோ சொல்லத் தலைப்படுகிறாள் தலைவி:

ஒடி விழிக்கு மறைந்தான்-ஆயினும் என்றன் உள்ளத்தில் வந்து நிறைந்தான்!
வேடிக்கை என்ன சொல்வேன்!
மின்னல் போல் எதிர்நின்றான்;

வேண்டித் தழுவிச் சென்றேன்;
தாண்டி நடந்து விட்டான்!

அகம் புகுந்தான் சேயோ-அவனை எட்டி
அணைக்க வழிசொல்வாயே!

சகம் பெறும் அவன் அன்று தந்த துடுக்கு
சக்கரவாகம் போல் வந்தான்: [முத்தம்
கொத்திப் போக மறந்தான்!...”

விழிக்கு, மறைந்தான் தலைவன்: என்றாலும்
விழி வழி மனம் புகுந்தான். உள்ளங்கவர் கள்வன்
அவன் என்பது அவள் கருத்து-அடியார்க்கு
ஆண்டவன் உள்ளங்கவர் கள்வனாக இருக்குமாப்
போல! மனிதமனத்தின் 'பால் இயல்பு' இவ்வாறு
'கள'வில் தெட்டங்கி, களவில் தடுமாறுகிறது!
உணர்ச்சி பூர்வமான மன உணர்வுகளை நெருடி
மீட்டி விடுகின்ற இம்மாதிரி 'அகப்பாக்களை'ப்
பாடியிருக்கின்ற நல்ல கவிஞர்களை நான் இப்
பொழுது சந்திக்கப் போகிறேன்.

உலகினுக்குக் கண் ஆகிறான் பெண் என்றால்,
அந்தப் பெண்ணுக்குக் கண் ஆகிறது நாணம்.
நாணம்தான் பெண்மைக்கு எழிற்கவசம்; அதுவே
அவளுக்கு நிறைகாக்கும் காப்பாகவும் அமைகிறது.
பெண் நாணவேண்டும். அதில்தான் காதலின்
தற்காப்பு உணர்ச்சி குமிழ் பறிக்கிறது. நாணத்தில்
நகை பிறக்கிறது. சிரிப்பையும் நாணத்தையும்
எடைபோட்டு, பெண்ணை எடை போட்டுவிடக்
கூடும்!

ஒரு பாட்டு:

“ கண்ணில் சுடரிடுமின்னொளி நீ; நெஞ்சம்
கவிழ்த் திவிடுமெளனத் தேன் துளி நீ;
பெண்ணின் விலையிலாப் பொன்னணி நீ-

[இதழ்ப்
பின்னே தவழ்புன்னகை மணி நீ!

கன்னம் சுழித்தோடும் காவியம் நீ; அதில்
காட்சிப்படம் தீட்டும் ஓவியன் நீ;
தன்னந்தனிமைக்குத் தான் துணை நீ-

[அன்பர்
தமைக்காணிலோ, கைவிடும் புணை நீ!

ஆசைக்குத் தூதுபோம் பைங்கிளி நீ அந்த
ஆசை, வாய்விட்டுப் பேசாமொழி நீ!
ஓசை கிளம்பாமல் கூறுவன்-நாணமே
ஓடிப்போ; காதலி வந்துவிட்டாள்!...”

இத்துணை நாணத்தைத் துணை ஏந்தி, துணை
வழி மறுகி, அணி எழில் குலுங்க ‘அவள்’ ஓடிட,
அவன் சிரிக்கிறான். ஏன் தெரியுமா? அவன் காதலி
வந்துவிட்டாள்!

காதலியைத் தரிசிக்கலாமே!

தந்தன தந்தன சந்தத் தமிழிசை
தண்ணீர்க் குடங் குலுங்க
வந்தவள் ஓர் மரப் பந்தர் நிழல் மிசை
வாழ்வினைக் கண்டு கொண்டாள்; காதல்
கேள்வனைக் கண்டு கொண்டாள்!

சிங்கநடையெனச் சங்கத் தமிழ்மறம்
 செஞ்சீரடி பரவப்
 பொங்கும் இளமையோடு அங்கெழுந்
 [தோனும்
 புதுமையைக் கண்டு கொண்டான்-
 [காதல்
 புதுமையைக் கண்டு கொண்டான்!

காதலிக்காகக் காத்திருந்த காதலனுக்குக் காதல்
 தேவதையின் பார்வை கிடைத்து விடுகிறது. அது
 அவனுக்கு ஒரு புதுமையாகவும் படுகிறது.

அப்புறம் ... ஆணின் எழில் நலம் கண்டு
 களிக்க நங்கை அமர்ந்து விடுகிறாள். கண்கள்
 கூடவும், நெஞ்சங்கள் கூடுகின்றன. நேயம்
 கலந்து, காலமெனும் மாயம் கடக்கின்றனர்!

நாணியும் கோணியும் ஆணெழில் காணவும்
 நங்கையமர்ந்து விட்டாள்;
 'பேணி அழ கெல்லாம் காண் இவளே!'-
 [எனப்

பெண்மை வியந்து விட்டான், காளை
 அண்மையில் குந்தி விட்டான்!

ஆங் கொரு பாங்கு அவள் தேங்கிய
 அக் கணம் ஓடியதே! [பார்வையும்
 நீங்காது அப்பார்வையின் போங்கிலே
 [சென்றவன்

நெஞ்சமும் கூடியதே-கண்கள்
 கொஞ்சவும் கூடியதே!

மணந்திடுமுன்பே இணைந்தவுள் ளங்களில்
மௌனமும் ஏன் எழுமோ?
பிணைந்திடும் வேட்கை வனைந்த கனலெலாம்
பெண்ணால் வெளிவருமோ?—தாழ்ந்த
கண்ணால் வெளிவருமோ?

குடமும் மறந்தனர்; இடமும் மறந்தனர்:
கோலம் மறந்தனரே!
நெடுமரப் பந்தரில் வடிவழ கோடு அவர்
நேயம் கலந்தனரே! கால
மாயம் கடந்தனரே!...

கவிஞர் தமிழுகன் படைத்த இக்காதலர்களின்
விந்தைக் காதல் நடவடிக்கைகள் உங்களுடைய
சித்தங்களை மகிழ்விக்கின்றனவல்லவா?

அடுத்த பாட்டு:

அவன்: அழகேசன். அவனுக்கு நாட்டியக்
காரி ஒருத்தி கிடைக்கிறாள். அவனுக்காகத் தவம்
இயற்றிய 'ஒரே மனக்காதலி' அவள். அவள்
ஆட, அவன் அவள் வசம் ஆடுகிறான்.

ஒருகாலில் தவம் செய்யுதே!—தாமரை
ஓயாமல் உனை நோக்குதே!—

கவிஞர் கோவி. மணிசேகரனின் காதற்பா
தொடரும்:

8. பெண் என்ற சித்திரம் !

'ஜாதி ரோஜா' என்ற என்னுடைய நாடகத்தை உங்களிலே சிலர் மேடையில் பார்த்திருப்பீர்கள்; பலர் ரேடியோவில் கேட்டிருப்பீர்கள். ஆகவே, அந்நாடகத்தில் அங்கம் வகித்த தேன்மொழியைப் பற்றியும் நீங்கள் கட்டாயமாக அறிந்திருக்கவே வேண்டும். அவள் ஆடலழகி. 'அறக்கற்பு' மிகுந்த கணிகையான மாதவியின் பாரம்பரியப் பண்பு கொண்டவள்.

இளங்கோ அடிகள், மயல் மங்கையான மாதவியைப்பற்றிக் குறித்துச் சொல்லும் நிலையில், "மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி" என்றும் "போதிலாள் திருவினாள்" என்றும் முருகியல் சுவை தொனிக்கக் குறிப்பிடுகிறார்.

சிலப்பதிகாரம், கண்ணகி சிலம்பை உடைத்த வரலாற்றைச் சொல்லும்.

'விதியோ? வீணையோ?' என்பதில் மாதவியாழை உடைக்கும் புதுக் கதையைச் சொல்கிறது.

மாதவியை வர்ணிக்கப் புகுகிறார் கவிஞர் தமிழ் ஒளி.

'...தொற்றிடப் பிறந்த கிளி;
 துய்த்திடப் பிறந்த சுகம்;
 சொல்லிடப் பிறந்த கதையே!-இவள்
 சுற்றிடப் பிறந்த கொடி;
 தொட்டிடப் பிறந்த சிலை;
 கற்றிடப் பிறந்த கலையே!...'

ஆடலரசி மாதவிக்கு வாய்த்திட்ட கலையே வினையின் விதியாகவும், விதியின் வினாவாகவும் மருவி, மறுகி நின்ற கதையைப்போல, இந்தத் தேன்மொழியாளும், 'சாதி ரோஜா'வின் நாயகனான அழகேசனுக்கு விதியானாள்; வினையானாள்; பிறகு, அவனுக்கு அவள் வாழ்க்கை நெறியாகிறாள்.

இவ்வளவு பண்புகெழுமிய தேன்மொழி ஆடத் தொடங்கினாள் என்றால், அழகேசனும் அவள் வசம் ஆடத் தலைப்படுவதில் விந்தை என்ன இருக்கிறது? இல்லை, வேடிக்கை என்ன இருக்க முடியும்?

அழகேசன்-தேன்மொழியின் காதல் மயக்கம் அப்படி!

அவனுடைய மனக்காதலியே அவனுக்கு மலர்க்காதலியாகவும் உருக் கொள்கிறாள். ஆடுகிறாள்; பாடுகிறாள். தன்னைத் தாமரையாக்குகிறாள்; தாமரையே தானாகிறாள். ஒற்றைக்காலில் நின்று நித்திய தவம் இயற்றும் தாமரையின் தனிமைப் பண்பில்தான் அவளுடைய தனித்த மனம் பேசுகிறது; இருமனம் கொண்ட வகுப்பி

னின்றும் வழிவிலகி, விழிவிலக்கி, ஒழுகும் பெருந்
தன்மை பேசுகிறது.

அப்புறம் என்னென்னவோ பேசிவிடுகிறாளே!

‘தமிழ் மறை’ வர்ணிக்கும் ‘பிணை ஏர்
மடநோக்கும் நாணும் உடைய’ அவள் பேசு
வதற்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

“ஒருகாலில் தவம் செய்யுதே - தாமரை
ஓயாமல் உனை நோக்குதே! (ஒரு)

ஓவியன் தூரிகைக்கும் காவியக் கற்பனைக்கும்
ஒருநாளும் கிட்டாத உன் திருமுகம்கண்டு (ஒரு)

கருநாகப் பின்னலும் கருவண்டுக் கண்களும்
திருநாளின் தெய்வத்தின் அலங்கார முகமும்
கருங்காலில் விரைந்தோடும் முகிலோடு

ஒளிந்தாடும்
கன்னிநிலா வெட்கும் செந்நிறம் கண்டு (ஒரு)

குருவான தமிழ்பேசும்; நறுமாமணம் வீசும்
கோவை நிறம்கண்டு கொஞ்சும் உன்வாய்கண்டு

இரவைப் பகலாக்கும் பகலை இரவாக்கும்
இளமைக் கனவுதரும் எழிற்காதல் முகம்கண்டு...

ஒருகாலில் தவம் செய்யுதே - தாமரை
ஓயாமல் உனை நோக்குதே!...

பெண்ணின் உருவமாக ‘ஆடவந்த பொற்
பாவை’ ஆட, பெண்மையின் உருவாக, அழகு
நிறைப்பாடல் ஓட, கதை காட்சியாக விரிகிறது.
அர்த்த புஷ்டி கொண்ட உவமைகள் பேசுகின்றன.

கருங்காலில் விரைவு பாய்ச்சி ஓடும் முகிலொடு
 விளையாடும் கன்னி நிலாவாக ஆகிருள் தேன்மொழி.
 தமிழ்மொழி தெய்வத்தன்மை கொண்டதல்லவா?
 இங்கு கவிஞர் கோவி, மணிசேகரன் 'குருவான
 தமிழ்' என்று ஏற்றம் காட்டி, தேன்மொழியின்
 குணச்சித்திரத்திற்கு ஓர் உருவம் தந்துவிடுகிறார்.

ஒவியக் கற்பனைக்கும் காவியக் கற்பனைக்கும்
 கிட்டாத-அதாவது, ஒருநாளும் கிட்டாத அத்துணை
 எழில் நலம் பெற்றவள் அந்த எழிலார் ஏந்திழை
 யாள். அவள் இளமைக் கனவுகளின் 'கிட்டங்கி'!

நளனின் தமயந்தியை நீங்கள் அறிந்திருக்க
 வேண்டுமே!

அழகு சுமந்து இளைத்த
 ஆகத்தாள், வண்டு
 பழகும் கருங்கூந்தல்
 பாவை - மழகளிற்று
 வீமன் குலத்துக் கோர்
 மெய்த் தீபம், அன்னவளே
 காமன் திருவுக் கோர்
 காப்பு.

இந்தத் தமயந்தியின் எழிலுக்குக் குறைந்தவ
 ளல்லள் தேன்மொழி என்று கூறத் தோன்று
 கின்றதன்றோ?...

விரகதாபம்தானே காதலுணர்வுக்கு வாய்த்
 திட்ட சீர்போல? இல்லையா?

பேரெழில்தையல் ஒருத்தியின் மையலில் நைய
 லுற்ற இளைஞன், அவள்பால் வைத்த அன்பினால்
 கிறக்கம் உற்று, என்னவெல்லாமோ பேசுகிறான்;
 பாடுகிறான்.

அப்பெண்ணின் பேரெழிலைப் பார்த்து, இவன்
 கவிஞனாகிவிட்டானாம்! அதன் பிறகு அவன்
 பாடாமலா இருப்பான்?

ஆடவா பெண்ணே! ஆலைகடல் போலுலகில்
 பாடவா பெண்ணே! பசுங்குயிலே - கூடத்தான்
 ஊடல் விடுப்பாய்; உணர் வெழுப்பும் இன்பத்தைத்
 தேடவா பெண்ணே தெரிந்து!...

காவியத்தில் கண்டேன் உன் கன்னல்தமிழ்!
 மொழியை
 ஓவியத்தில் கண்டேன் நான் உன்னழகைத்
 தாவிவரும்
 காவிரியில் உன் நடையைக் கண்டிட்டேன் -
 காரிகையே
 ஆவியிற் கண்டேனுன் அன்பு!...

இறுதி வரியில்தான், கவிஞரின் சிறப்பும்
 காதலின் சிறப்பும் நிறக்கக் காண்கிறோம். இளம்
 பாரதிதாசன் என்று புகழப்படும் புதுவைக் கவிஞர்
 இவர். பெயர்: 'தமிழ்க்கோவன்'.

இதோ, இன்னொரு பிரிவுத் தலைவன்.

காதலர்கட்குத் தத்தம் காதலிகள் எப்படி
 எப்படியெல்லாம் காட்சி தந்து 'தரிசனம்'

தருகிறார்கள் என்பதை நம் கவிவாணர்கள் புதுப் புது வழிகளில் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

பாடல் :

“உயிர்க் கனலில்
மையலெனும்
உருகிய நெய்
ஊற்றியுடல்
செயற்கரிய
நலமுயிர்க்குச்
செய்வதற்காந்
திறல்தருவாள்!...”

புகழ்பெற்ற கதாசிரியர் எம். வி. வெங்கட்ராம் அவர்கள் அங்கு ‘தெய்வத் தன்மைமிக்க மனோஹரி யானை’ப்பற்றிக் கொண்டாட்டத்துடன் பாப்புனைந் திருக்க, தெய்வம்நிகர்ப் பாவையைப்பற்றிக் கவிஞர் ‘மணிவண்ணன்’ இங்கு குரல்தர முனைகின்றார் :

“பெண்ணென்று பேர் சொல்லி
முகிலினிடை
மின்னொன்று வந்ததெனத்
தனிவந்து
கண்ணென்று முகமென்று
பனியொத்த
தண்ணென்ற கையென்று
வாயென்று
மெய்ந்நின்ற எழில்கொள்ள
முழுவடிவின்

முன்நின்ற முத்துநகைப்
 பவழ இதழ்ப்
 பெண்என்ற சித்திரமே - உனைப்
 பேசுவதும் எப்படியோ?
 கண்நின்று மனம்நில்லாக்
 காட்சியினைச்
 சொல்நின்று பொருள்மலரச்
 சுவையாக்கிப்
 பண்ஒன்றி இயைந்தொலிக்கப்
 பாட்டிவிசை
 நின்றொழுகப் பாடுவதும்
 எப்படியோ
 நின்னழகைப் பாடுவதும்
 எப்படியோ?"

ஆமாம்; உங்கட்குப் பழக்கமான பாடல்தான்!

9 ரதிதேவி

பெண் என்ற சித்திரத்தின் அழகுக் குறிப்புக் களைப் பற்றிய பாடலை மணிவண்ணன் நா. பார்த்தசாரதி ஆக்கியிருந்தாரல்லவா? அழகியின் வருணனை அழகு கொண்டு விளங்குவது இயல்பு.

பேசாத சித்திரம் அவள்.

ஆனால் அந்த ஒவியப் பெண்ணை-அதாவது, கம்பனின் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்த வேண்டுமானால்-அந்தப் 'புனையா ஒவிய'த்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கும் வகை புலப்படாமல் விழிக்கின்ற ஒரு நிலையை இங்கு கவிஞர் உண்டாக்குகிறார்.

பெண் எனில், அற்பசொற்பமான பெண்ணை அவள்? முகிலினிடை வெடித்துப் புறப்பட்ட மின்னலென வந்த பெண்ணும் அவள். அவள் சர்வாங்கலட்சணசுந்தரி. அழகின் கவர்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒரு வடிவமாகக்கொண்டு விளங்குகிறாள் அவள். அதனால்தான் 'மெய்நின்ற எழில் கொள் முழுவடிவின்' அவதாரமாகப் புனைவடிவம் பெற்றுத் திகழ்கிறாள் அவள். சொல்லின் பொருளாகவும், பண்ணின் ஒலியாகவும் உருக்கொள்ளும் சித்திரப் பதுமையைப் புகழ்வதோடு வழி பிடிபடாமல் தவிக்கும் நிலையும் இயற்கைதான். ஆம்; அழகு என்கிற ஒரு தத்துவத்திற்குள் உட்படாமல்,

அழகான ஓயிலோடு விளையாடுகிற ஓர் அழகியைப் பற்றிப் பாட, கவிஞன் தவிப்புக்கொள்வது சகஜமே தான்!

“வெறும் கருத்துமட்டும் கவிதை ஆகிவிடாது; வெறும் அழகு மட்டும் கவிதை ஆகிவிடாது. சொல்லப் போனால், உண்மையைப் புகட்ட முயல்வதைவிட, அழகினைச் செய்வதே கவிதையின் முக்கிய நோக்கமாக அமைதல் இன்றியமையாததாகும்,” என்று சுப. நாராயணன் வரன்முறை வகுத்துள்ள தன்மைக்குக் கவர்ச்சி வடிவமாக அமைந்திருக்கிறது மேற்கண்ட பாடல்!

அழகின் ப்தவுரையைப் பற்றிப் பகுத்துப் பார்க்கும் நிலையிலே, அழகுக்கு வாய்த்திட்ட கருத்தாக விளங்குகிற ரதிதேவியைப்பற்றி நமக்கு நினைவு கிளர்ந்தெழுவதில் வியப்பில்லைதானே?

“மான்மறி ஏனமும் தீக்குரல் யாளியும்
 மாமத யானைகள் மந்தைகளும்,
 மீன் இறை கொக்குடன் சக்கரவாகமும்
 மாமரக் கோகுல மாயங்களும்
 வான்தரு பூக்களும் வல்லியின் வாசமும்
 மெல்லிய தென்றலின் மேகங்களும்
 தேனடை சூழ்ந்திடும் ஈக்களின் சீரொடு
 மன்றலைச் சேர்ந்திடும் கும்பல்களும்,
 முன்புறம் இந்திரன் ஊக்கிடும் அப்சரஸ்
 ஊர்வசி, மேனகை கூத்திடையில்
 சொன்னயம் சிந்திட்ட மத்தளம் கொட்டிடும்
 நந்தியின் கைத்திற விந்தைகளும்

பின்புறம் சூழ்ந்திடும் இன்னிசைக் கின்னரர்
 நாரதர் தும்புரு கோஷ்டிகளும்
 மன்றிடை நின்றிட மாலைகள் கொண்டொளிர்
 மாமண வாளரி ருந்ததையும்,
 கண்டதும் கண்டெனக் கவ்விடும் காட்சியில்
 சிந்தை கிளர்ந்தனர் மாலயனும்
 தண்டெனச் சாம்பிடும் தேவி குறித்தலும்
 தாவினள் தீமுனர் வேங்கையென;
 சண்டிகை யென்றிட, ருத்திரம் பொங்கிடச்
 சீறிடும் பெண்மையின் சோகமெலாம்
 மண்டுபுயல் என, மாமழையோவென
 மன்றிடை போந்து வெடித்ததுவே!...”

தேவி எனில் ரதி. அவள் தேவி; அழகுக்குத்
 தலைவி; அழகின் தேவி. அவள் அழகே ஒரு சமய
 மாகக் கொண்டு நிற்கிறாள். அப்படிப்பட்டவள்
 பவனி புறப்பட்டு ஊர்வலம் வருகிறாளென்றால்.
 அதற்கும் ஒரு பொருள் இல்லாமல் இருக்குமா?
 அழகு வெள்ளோட்டமிடப் புறப்படும் நிலையை
 வெகு சரளமாகப் பாடுகிறார் கவிஞர். பிறகு, அந்த
 ரதிதேவியின் காட்சிக் கனவில் சிந்தை கிளர்ந்த
 மாலயனைப் பற்றியும் ஆசைக்கனலில் வெடித்துத்
 துடித்த பெண்மையின் சோகமே இறுதியில்
 அழகிற்கு ஒரு விதியாக வந்து தொடர்பு கொண்ட
 மாயப் போக்கைப் பற்றியும் ந. பிச்சமூர்த்தி
 எவ்வளவோ நுணுக்கமான தத்துவநெறிப்
 பண்புடன் பாடுகிறார்.

10 பராசக்திக்கு வணக்கம்

காதல் மட்டும்தான் மாயைப் போக்கு உடைத்துத் திகழ்கிறதா, என்ன? வாழ்வும் வாழ்வின் ஆரம்ப முடிவுகளும் கூடத்தான் மாயையின் வினோதப் பண்புடன் விளங்குகின்றன.

“ஞாலமுற்றும் பராசக்தி தோற்றம்
ஞாலமென்ற விளக்கினை ஏற்றிக்
காலமுற்றுந் தொழுதிடல் வேண்டும்
காதலென்பதோர் கோயிலின் கண்ணே!”

பாரதியின் பராசக்தி வணக்கப்பாடல் இது.

உலகம் பராசக்தி வடிவம் எனவும், அம் மாதாவைத் தொழ விழைவோர் ‘காதலெனும்’ கோயில் எடுக்க வேண்டுமெனவும், அக்கோயிலின் கண்ணே ஞாலம் என்கிற விளக்கை ஏற்றிக் கைதொழவேண்டும் எனவும் சொல்கிற பாடல் இது.

“யாதுமாகி நின்றாய் - காளி
எங்கும் நீ நிறைந்தாய்!”

பாரதியின் இத் தவமொழிக்கும் அடிப்படை யாக அமைந்திருக்கும் கடவுள் கொள்கைக்கும் அடிநாதம் அனுப்புகிறார், பராசக்தியின் பிறிதொரு வடிவம் கொண்ட காளிமாதேவி.

ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்பது பொதுப்படையான தத்துவம். ஆகவே, தெய்வங்களின் பெயர் மாற்றங்களையோ, உருவத் திரிபுகளையோ மனத்தில் கொண்டு மயங்கித் திரிதல் வீண் செயல் என்பதே தத்துவ வாதிகளின் வாதமாகும்.

“ வேடம்பல் கோடியோ ருண்மைக் குளவென்று
 வேதம்புகன்றிடுமே - ஆங்கோர்
 வேடத்தை நீருண்மை என்கொள் வீரென்றவ்
 வேதமறியாதே!
 நாமம்பல் கோடியோ ருண்மைக் குளவென்று
 நான்மறை கூறிடுமே - ஆங்கோர்
 நாமத்தை நீருண்மை என்கொள் வீரென்றே
 நான்மறை கண்டிலதே!...”

இதோ, பாரதி சாட்சி நிற்கிரூர் :

பாரதிக்குச் சாட்சியாக அமைந்திடும் 'உண்மையாள'னின் கருணையும் அனுதாபமுமே இந்த வாழ்க்கைக்கு வேண்டும். அவ்வாறு கைகூடி வந்துவிட்டால், அப்புறம் இந்தப் பூலோக வாழ்க்கை விளையாட்டுக்கு ஏற்படும் அந்தமும் ஆனந்தமும் தனிச்சிறப்புக்குரியன என்பதும் உண்மை!

நிறைந்தது.